

Reisverslag China-reis Kerk in Actie, april 2018

zaterdag 7 april 2018

Na een lange vlucht door de nacht, haalt Tjeerd de Boer ons af op Hong Kong Airport. Een busje brengt ons over fly-overs, bruggen en brede wegen, door tunnels en gebieden waar gebouwd wordt naar het Lutheran Theological Seminary op de heuvel. Ook van daar zien we de wolkenkrabbers als bundels bamboe langs de baai staan. Zelfs op de 38ste verdieping hangen rekjes wasgoed aan het balkon te drogen. Wat ooit naar beneden wapperde, ligt diep beneden op een brugleuning.

De kennis over Chinese godsdiensten die we opdeden uit reisgidsen en op introductiedagen kunnen we meteen gebruiken: in de beleefdheidsinstructies die we kregen zijn de ordeningen van Confucius te herkennen; de Tao (weg) is een woord dat in het christendom bruikbaar blijkt voor 'Logos' (maar is dat eigenlijk wel zo?). En de Boeddhisten horen we de eerste ochtend zingen in het dal. Overigens is het Taoïsme voor ons doenerige christenen moeilijk te begrijpen. Het gaat er over niks doen, niet ingrijpen, niet oordelen, je voegen in de orde van de natuur, niet over het aanpakken van onrecht en te hulp schieten waar dat nodig

is. Verder zijn er nog de voorouders die vereerd moeten worden. De tempel die we bekeken leek een gemoedelijk dressoir met foto's van alle overleden opa's en oma's. Wie doorliep zag daarachter echter ook een kleurrijk altaar met zwevende ballonnen en – op de grond – een minuscuul altaartje, smeulende wierookstokjes en op een schoteltje de (denk ik) lievelingskoekjes van de favoriete overledene.

Voorlopig houd ik me even aan de Tao: ik probeer niet alles meteen te willen begrijpen. Want wat te zeggen van de Tao-tempel die we bezoeken? Daar is alle niks-doen en niet-ingrijpen ver weg: er wordt druk geofferd, de lucht is vol wierook, er worden stokjes gegooid om het resultaat door een waarzegster te laten uitleggen (die dat geroutineerd doet), er doemt een reusachtig gouden beeld van een krijger op, er zijn torens met mini-boeddhaatjes en in een zijkapel zie ik de Hindoe-god met de vele armen, omringd door zestig krijgers die er allemaal weer anders uitzien. Zo heeft ook de beeldloze, terughoudende wijsheid van de Tao kennelijk een bijpassende 'folk religion', een variant met concrete alledaagse rituelen nodig. En dat geeft me dan weer te denken over het verschil tussen officiële wijsheid en de praktische religie bij ons. Want zijn wij echt zo anders?

Ondertussen oefenen we vlijtig met onze eetstokjes (sommigen van ons zijn al gevorderden) en gaan we na 24 uur al bereidwillig in de houding staan voor de vele vereiste groepsfoto's. Zelf krijg ik een training in beleefdheid, die ik redelijk doorsta: naast me worden onderweg twee uur lang neuzen luidruchtig opgehaald – ik vertrek geen spier. En verder tuur ik gefascineerd naar de Chinese karakters. Ik verbeeld me dat ik er al drie ken (sommige zijn heel makkelijk): die voor 'weg' (Tao dus), voor 'straat' en voor 'wind'. Wat me weer te denken geeft over... , maar nee, we zetten nu de landing in naar Kunming.

Anne Marijke Spijkerboer

zaterdag 14 april 2018

Zoveel indrukken

Na een verblijf van ruim 2 dagen in Hongkong, waar we een fijn verblijf hebben gehad in het Tao Fong Shan Christian Centre op de berg, verblijven we al weer ruim 7 dagen in China. Ondanks het goede voornemen om per bestemming te bloggen is het niet gelukt om eerder wat te plaatsen. We nemen u even mee in vogelvlucht waarna er door 2 deelnemers verteld wordt over ons verblijf in Dali. Vrijdag 6 april zijn we vanuit Hongkong naar Kunming gevlogen. Waar we in Hongkong gefascineerd gekeken hebben naar de skyscrapers, waar in 1 toren mijn hele geboortedorp kan wonen, laten we ons hier meenemen in de wondere wereld van China. De dagen in en vooral rondom Kunming zijn zeer intensief. Lange dagen met heel veel nieuwe indrukken. In Kunming bezochten we twee etnische minderheden, de White Yi en de Lisu. Tijd voor reflectie en schrijven was er nauwelijks. In een volgend blog zult u hier meer over lezen.

Op maandag 9 april zijn we met de trein afgereisd naar Dali. Een trein met alleen bedjes en wel drie boven elkaar. We hadden gedacht dat we allemaal wel even zouden kunnen liggen en rusten. De hoogte, maar nog belangrijker de opstap naar de bedjes, liet de meesten toch besluiten op het onderste bedje te blijven zitten.

Er werd zowaar een warme maaltijd, op bestelling, geserveerd en met het prachtige landschap aan ons voorbijgaand, arriveren we na 5 uur in Dali dat op ruim 2000 meter boven zeeniveau ligt en omgeven wordt door bergen die reiken tot boven de 4000 meter. Een lokale pastor van de Bijbelschool geeft ons een warm welkom op het treinstation.

Ons eerste bezoek is de Bijbelschool waar 300 studenten uit de county Dali in drie jaar worden opgeleid tot 'preachers' hulpprediker of vicaris. Op de binnenplaats worden we opgewacht door een grote groep studenten in verschillende klederdrachten die elk een etnische groep representeren. De CCC (China Christian Council) besteedt veel aandacht aan de eigenheid van de verschillende etnische minderheidsgroepen, zoals ook blijkt uit het streven naar de vertaling van de Bijbel in de verschillende etnische talen. We worden onthaald op een schitterende voorstelling van zang en dans door groepjes studenten van verschillende ethniciteiten met als motto **'DfUlgY; cX'jb'h Ya ci bHJbg,**

Dans en zang worden gezien als belangrijke bronnen van spiritualiteit waar in het curriculum veel aandacht wordt besteed aan het bijbrengen van een liederen repertoire. Ook wij leveren een bijdrage met het zingen van 'U zij de glorie' en Niet als een storm als vloed' in onze eigen taal, zoals we dat bij meerdere gelegenheden hebben gedaan.

In het gesprek wat volgde ontstond er aan onze kant een merkwaardige veelzeggende misverstand: op de vraag wat het doel was van de Nederlandse opleiding van predikanten, wisten we niet direct een eenduidig antwoord te geven. Voor de Chinese studenten was het duidelijk: het verdiepen van het geloof en het uitdragen ervan onder niet gelovigen of in gemeenten. Indrukwekkend is dat wanneer je beseft dat aan het einde van zijn opleiding een 'preacher' meestal niet wordt bezoldigd maar een baan moet nemen of kleine 'business' moet starten om in zijn levensonderhoud te voorzien. We bezoeken de kerk die ruim 100 jaar oud is en midden in de winkelstraat ligt en waarvan de deuren open staan. Deze dateert uit de tijd van de Engelse zending. We verstoren het gebed van een vrouw die er zit als we binnen komen.

's Middags brengen we een bezoek aan het 'Social Work Team' van de kerk gevestigd op een kale etage in de miljoenenstad Xiaguan, 20 kilometer van Dali. Het lijkt nog het meeste op wat bij ons een inloophuis voor drugsverslaafden is met dit verschil dat er Bijbelstudie bijeenkomsten zijn en dat er veel geestelijke liederen worden gezongen. Het blijkt dat sinds 1997, toen na de culturele revolutie de grenzen meer doorlaatbaar zijn geworden, ook de drug China en vooral in de provincie Yunnan waar wij ons bevinden die die grenst aan Myanmar heeft gevonden. We worden ontvangen door een groep van bezoekers die een leven van druggebruik achter de rug hebben maar nu clean zijn en regelmatig, soms dagelijks het centrum bezoeken waar ze aan Bijbelstudie doen. Ze zingen voor ons meerdere liederen begeleid door een harmonium en daarna vertellen een aantal hun persoonlijk

verhaal over hun drugsverleden , het verstoten worden door de familie, vergeefse pogingen om af te kicken in de drugklinieken die er wel blijken te zijn en tenslotte hun leven zonder drugs wat zij danken aan de kracht geschonken door God. Ze zijn ervaringsdeskundigen en samen met enkelen vaste staffleden werken ze mee een de opvang van de strek wisselende bezoekers aan het centrum en noemen zich de '6`YggYX`UbX`\\ YUH miZLa JnD Wij zijn zeer geroerd en onder de indruk.

Nico, Renske en Hanneke

Bijbel open in China

Vroeg in de morgen vertrekken we met een bus vanuit Kunming “de stad van de eeuwige lente” en hoofdstad van de Chinese provincie Yunnan. Op uitnodiging van UBS, *United Bible Societies*, zijn we met Kerk in Actie op weg naar een gemeente op het platteland. We rijden door een bergachtig landschap met aan weerszijden van de weg kleine akkertjes waar granen en allerlei soorten groenten geteeld worden. Op de achtergrond liggen kleine dorpjes en zo nu en dan een grotere plaats. Na vier uur rijden gaan we van de hoofdweg af en voorgegaan door een auto als gids, volgen we een kronkelige bergweg naar een, op 2500 meter hooggelegen, dorpje. Daar, lopend naar de kerk, worden we enthousiast begroet door twee lange rijen klappende en zingende gemeenteleden. Ze staan voor de kerk, mannen en vrouwen, jong en oud in hun traditionele kleurrijke kleding en worden begeleid in hun zang door een accordeon. Boven de ingang van de kerk, die nog in aanbouw is, hangt een spandoek met Chinese karakters beschreven: “welkom aan het UBS en NBG bezoek aan de Wazi kerk in Xundian”. Deze gemeente behoort tot een van de 25 minderheidsgroepen van de bevolking, de White Yi die voornamelijk in deze provincie Yunnan wonen. Tegenover de meerderheid van 90 procent Han Chinezen zijn ze letterlijk een minderheid! Om hun identiteit en cultuur toch te bewaren, willen ze zich graag tonen in hun prachtig geborduurde kleding en gebruiken ze duidelijk hun eigen taal in de kerkdienst. Via het NBG steunt Kerk in Actie financieel de vertaling van de Bijbel in het White Yi. Vandaar dit hartelijke welkom beschreven op het spandoek.

Na een heerlijke Chinese lunch, begint de kerkdienst. Een oude vrouw met bijzondere hoofdtooi, vertelt ons dat ze drie uur heeft gelopen om deze dienst mee te maken. Er wordt veel en melodieus gezongen uit het liedboek in hun eigen taal. Koren wisselen elkaar af en het is een genoegen om het aan te horen maar ook te zien in die fraaie klederdracht. Dit alles wordt begeleid door een accordeon en keyboard, want orgels kent men hier niet.

Ds. Tjeerd de Boer, die ons vergezelt vanuit Hongkong, houdt in het Engels een korte preek over de Christus Hymne uit Filippienzen 2, die door onze gids Dandan in het Chinees wordt vertaald. Als groet overhandigen we een kaars van onze PKN. Ook wij zingen in het Nederlands twee liederen wat met een applaus wordt onderstreept. Na afloop van de dienst en een uurtje rijden, ontmoeten we in het stadje Tangdian een vijftal gemeenteleden, vier mannen en een vrouw, die samen met elkaar de Bijbel vertalen in hun White Yi taal. Ze wonen en werken op de derde verdieping van een kleine flat. In 2004 zijn ze begonnen met het Nieuwe Testament dat in 2013 is klaargekomen. Nu zijn ze bezig met het Oude Testament. Ze vertalen vanuit de Chinese bijbel naar het White Yi, een taal waarin geen ander boek nog geschreven is. Van de 60000 mensen die deze taal spreken zijn er wel 40000 christen. Die vertaling is dus heel belangrijk voor hun geloof maar ook voor hun identiteit. In onderlinge gesprekken en discussies vertalen ze van maandag tot zaterdagmorgen, vers voor vers, hoofdstuk voor hoofdstuk. Elke drie maanden gaan ze naar Kunming waar ze in gesprek met de translation consultant van het UBS hun vertaling ter beoordeling voorleggen en bespreken. Langzaam groeit zo de vertaling van het Oude Testament. Inmiddels zijn de boeken Genesis tot en met 1 Samuel in eerste versie klaar. Met bewondering zien we hoe deze mensen heel accuraat werken. Met dankbaarheid voor de aandacht voor hun werk vragen ze ons te bidden voor de voortgang van de vertaling van het Oude Testament.

De volgende dag, zondag, bezoeken we een gemeente van een andere minderheid namelijk de Oost Lisu. Voordat we er waren kreeg onze bus een lekke band, dat gaf wat oponthoud maar het werd heel snel opgelost wat wij in eerste instantie niet verwachtten gezien de plek waar het gebeurde.

Ook hier, in Pingtian, volgt weer een hartelijk ontvangst met een maaltijd en een kerkdienst. Dit dorp is door de regering, veertien jaar geleden, vanuit de bergen verplaatst naar deze vruchtbare vallei waar de lucht van de uien ons al tegemoet kwam. De verbetering van de welvaart is zichtbaar aan de huizen maar zeker ook aan het kerkgebouw. Bij deze minderheidsgroep Oost Lisu is de gehele Bijbel in hun eigen taal in 2016 klaargekomen. Vol trots toont een vrouw, ook hier weer in eigen klederdracht, haar Bijbel.

Er worden drie kerkdiensten per zondag gehouden en elke avond in de week is er een activiteit in en door de kerk georganiseerd. Bij het nagesprek komt onder andere aan de orde dat in de dorpen de ouderen vaak achterblijven en jongeren naar de stad trekken. Bovendien, en dat is een uitdaging voor de kerk, door de toegenomen welvaart, komen de jongeren verder van de kerk te staan.

Wat de Bijbel in het leven van de mensen hier betekent, zien we als we in Kunming op een morgen de Trinity Church bezoeken. Aan de zijkant van de kerkzaal zit een groepje ouderen met voor zich een bijbel. Ze lezen en discussiëren hardop met elkaar. Zo intens dat ze zelfs door onze aanwezigheid niet worden afgeleid.

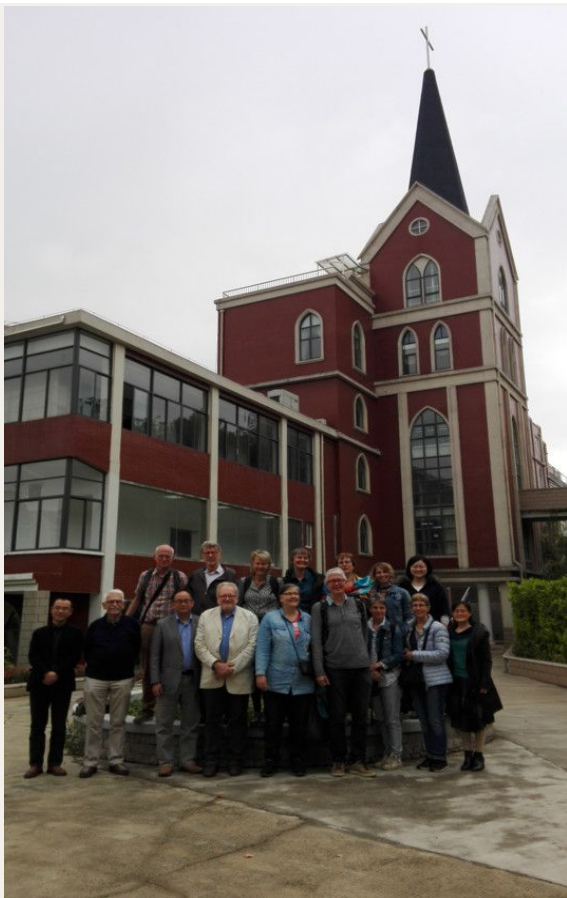
Steeds weer zullen we op deze reis zien dat de Bijbel als levend Woord, voor de Chinese Christenen een steun en kracht is in hun geloof.

Ds. Anton Schipper

dinsdag 24 april 2018

Nanjing

Dit is het vierde en laatste reisverslag van een reis in China, georganiseerd door Kerk in Actie, geleid door Hanneke van den Biggelaar, begeleid door Dandan, namens de United Bible Societies, en Tjeerd de Boer, in Hong Kong, en gemaakt door een heel enthousiaste en betrokken groep gemeenteleden van de Protestantse Kerk in Nederland, onder wie diakenen en (emeritus-) predikanten. We bezochten afgelegen bergdorpen en miljoenensteden, we zagen en kregen Bijbels in allerlei talen, we spraken met broeders en zusters van etnische minderheden, van stadskerken en theologische opleidingen, en kregen zo de unieke gelegenheid om nader kennis te maken met de gecompliceerde werkelijkheid van de kerk(en) in China.

Na onze dagen in Hong Kong, Kunming en Dali vertrekken we op donderdag 12 april voor de vlucht naar Nanjing. Deze stad ligt op een vliegafstand van drie uur in noordoostelijke richting. We kunnen dus in alle rust de indrukken opgedaan in de prachtige stad Dali verwerken voor we voet aan de grond zetten in Nanjing. De stad ligt in de provincie Jiangsu, vlakbij Shanghai.

We gaan van 2200 meter hoogte naar 200 meter hoogte en dat doet velen van ons gezelschap goed. Onderweg van het vliegveld naar het hotel valt ons op hoe groen de omgeving is. Overal waar mogelijk groeien bomen en struiken in verschillende kleuren. Keurig geknipte heggen geven de scheiding aan tussen de rijbanen en de fietspaden. Zelfs de pilaren waar de viaducten op rusten zijn

begroeid met klimplanten.

Na de lunch brengen we een bezoek aan een school voor kinderen met een autistische stoornis.

Het gebouw wordt ter beschikking gesteld door de overheid. De ouders krijgen een soort PGB om de extra zorg voor hun kind in te kopen bij o.a. deze school. Dit sociale project wordt financieel ondersteund door Amity Foundation, die op haar beurt weer ondersteund wordt door o.a. Kerk in Actie.

Amity Foundation, opgericht in 1985, is de eerste Chinese christelijke ontwikkelingsorganisatie. Amity zet zich in voor armoedebestrijding. De organisatie richt zich op noodhulp, gezondheidszorg, landbouw en duurzaamheid.

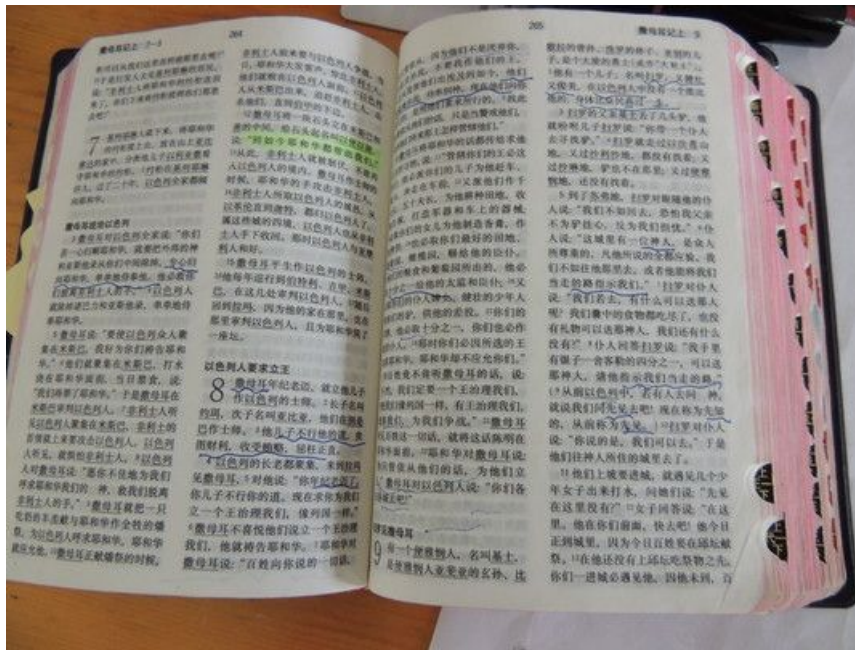
Na een hartelijk ontvangst door enkele begeleiders krijgen we een rondleiding door het gebouw en zien we hoe er gewerkt wordt met de kinderen. We bezoeken twee klassen met kinderen die aan het werk zijn en ouders die met hun kind in een soort speelokaal spelen. Dit is goed voor het contact tussen ouder en kind en tegelijkertijd leren ouders hun kind te begeleiden in motorische vaardigheden. Na de rondleiding is er gelegenheid voor het stellen van vragen. We praten over o.a. de intake procedure, methode van begeleiden, ontwikkelingsperspectief en de mogelijkheden voor de kinderen wanneer ze de school verlaten.

Het wordt ons wel duidelijk dat de toekomst voor deze kinderen niet gemakkelijk zal zijn. De begeleidster geeft nog aan dat ze graag een ander gebouw willen omdat dit verblijf niet meer aan de facilitaire wensen voldoet. De ruimtes zijn te klein en bovendien ontzettend gehorig. Alle geluiden vanuit verschillende vertrekken zijn door het hele gebouw te horen en dat voor kinderen die baat hebben bij een prikkelarme omgeving.

Na een heerlijk ontbijt beginnen we de dag met een bezoek aan het seminarie in Nanjing.

Ook hier worden we hartelijk ontvangen door de directeur. We beginnen met een rondleiding door het gebouw. We zien een ruimte met een verzameling kruizen en de betekenis. Ook bezoeken we klaslokalen waar zich op dat moment nog enkele studenten bevinden. We krijgen gelegenheid met hen in gesprek te gaan. Ze vertellen dat de meeste studenten vanuit de provincie komen, Ze worden

door hun eigen kerk uitgezonden om te studeren aan het seminarie. De studenten geven aan dat ze na hun studie weer terug gaan naar hun geboortedorp om daar als predikant het woord van God te verkondigen en aan het werk te gaan in de gemeente. Wat ons raakt is de passie waarmee de studenten vertellen over hun studie en hun verlangen het geleerde in praktijk te brengen. De studenten zitten het hele jaar in hetzelfde klaslokaal. Iedere student heeft daar zijn eigen tafeltje met daarop zijn boeken. Wanneer we enkele boeken inkijken waaronder een Bijbel, zien we dat er veel aantekeningen in gemaakt zijn.

Na de rondleiding gaan we om de tafel met de directeur van het seminarie en enkele docenten om informatie uit te wisselen. We spreken over de lessen die studenten volgen en de opbouw van de studie met 60 vakken waarvan 60% theologisch. Een nieuwe opleiding voor diaconaal werk wordt nu ook aangeboden. Er zijn vele sociale problemen in de samenleving en die moeten worden aangepakt. Natuurlijk staat de thee voor ons klaar en staan er schalen met vruchten voor ons op de tafel. Op onze vraag hoe het met de ontwikkeling van het christelijk geloof in Nanjing gaat, vertelt de directeur dat er elke week een kerk geopend wordt. Dit geeft weer problemen met het 'aanleveren' van voorgangers. De directeur geeft aan dat in Nanjing 'kerk in actie' zeker van toepassing is.

Prioriteit van het seminarie is het trainen en opleiden van predikanten en gemeenteleden trainen in theologische vorming zodat zij ook ondersteunend zijn aan de opbouw van de kerk.

Na de lunch vertrekken we naar de grootste Bijbeldrukkerij ter wereld, Amity Printing Company.

De rondleiding door de fabriek is indrukwekkend. Zoveel machines, zoveel mensen die rustig aan het werk zijn en af en toe zien we een vriendelijk knikje of een glimlach.

